

[Ragnhild Andersen.]

pund kød, det var de omtalte ikke mindre end 40 pct. af hele indtægten, og resultatet blev altså, at i ét tilfælde var de $\frac{2}{3}$ af pengene væk, da den fattige enke skulle have udbetalt lønnen for sit slid.

Skattevæsenet har formentlig ikke spurgt, om der var andre, der i forvejen krævede penge ind på arbejdspladsen; det forlangte i hvert fald sine 40 pct. af den fulde løn med det omtalte resultat. Da jeg finder, det er en ganske urimelig behandling af de små og svage i samfundet, har jeg stillet følgende spørgsmål til indenrigsministeren: finder indenrigsministeren det rimeligt og forsvarligt, at Københavns kommune inddriver 40 pct. af en skatteydere lønindtægt pr. uge samtidig med, at bidragskontoret opkræver 30 kr. ugentlig, således at skatteyderen den ene uge får udbetalt 38 kr. 90 øre af en ugeløn på 114 kr. 90 øre og den næste uge får udbetalt 98 kr. af en ugeløn på 214 kr.?

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Ifølge kommuneskattelovens § 42 kan der til dækning af skatterestance tilbageholdes 25 pct. af lønnen hos forsørgere og 40 pct. af lønnen hos andre skatteydere. En tilsvarende fast grænse findes ikke med hensyn til tilbageholdelse til dækning af underholdsbidrag. I lov om inddrivelse og sikring af underholdsbidrag gælder alene, at der på den bidragspligtiges begæring efter politimesterens eller det sociale udvalgs nærmere bestemmelse skal overlades ham det fornødne beløb til eget og familiens underhold. Socialministeriet har dog i et cirkulære anført, at det i almindelighed vil være passende, at der tilbageholdes indtil $\frac{1}{3}$ af lønnen for en ikke-forsørger. Efter den praksis, der af justitsministeriet, socialministeriet og indenrigsministeriet er anlagt med hensyn til tilbageholdelse i løn af underholdsbidrag og skat, skal tilbageholdelse ifølge forskellige begæringer finde sted i den rækkefølge, hvori begæringerne er fremsat. Er der i forvejen begæret foretaget tilbageholdelse for underholdsbidrag, skal et fremsat krav om tilbageholdelse for skat hos en ikke-forsørger kun opfyldes med den eventuelle forskel mellem de 40 pct. og det beløb, der tilbageholdes for underholdsbidrag. Hvis begæringen om tilbageholdelse for skat er fremsat førend begæringen om

tilbageholdelse for underholdsbidrag, kan tilbageholdelse for underholdsbidrag ske i det omfang, det efter politimesterens eller det sociale udvalgs afgørelse vil være forsvareligt at tilbageholde mere af lønnen, end der allerede er tilbageholdt for skat.

Når det ærede medlem fru Ragnhild Andersen spørger, om jeg finder det rimeligt og forsvarligt, at borgerne betaler deres skat og opfylder deres forsørgerpligter, må jeg svare ja. Men når det ærede medlem kommer med eksempler, kan jeg naturligvis ikke vurdere rimeligheden og forsvarligheden af den tilbageholdelse, der er foretaget i enkelte tilfælde, som jeg ikke nærmere kender baggrunden for. Det synes jo, som om der må foreligge en misforståelse, i hvert fald med hensyn til det anførte eksempel. Man kan jo ikke have forsørgerpligt over for 4 børn uden at være forsørger, og er man det, kan der ikke tilbageholdes 40 pct. Men som sagt, jeg kan ikke udtale mig nærmere om det, når jeg ikke kender det enkelte tilfælde.

Ragnhild Andersen: Jeg takker ministeren for de oplysninger, han fremførte, selv om jeg ikke er tilfreds med ministerens besvarelse. Jeg kan ikke være tilfreds med, at ministeren erklærer det rimeligt og forsvarligt, at der på samme tid kan indkræves bidrag fra bidragskontoret og skat i det omfang, som sket er, og som det er fremstillet i eksemplet.

Jeg vil gerne i anledning af ministerens bemærkning om det særlige tilfælde understrege, at det drejer sig om en kvinde, der var forsørger indtil 28. juni i år, idet den yngste søn da blev 18 år, og så går moderen jo ifølge de regler, der er vedtaget af folketinget, over til at være ikke-forsørger. Hun er altså i dag, efter at have været forsørger i en årrække, ikke-forsørger.

Ingen kan jo bestride, at de, der har gaver og mulighed for at tale for sig, fremstille deres egen sag og skrive deres papirer og deres ansøgninger på behørig vis, er gunstigere stillet end dem, der har svært derved; det ved jo alle, og det vil ministeren sikkert give mig ret i. Det er imidlertid min opfattelse, at loven må værne borgerne mod misgreb, og at loven især skal være et værn for de svageste, som har vanskeligt ved at træde op og tale deres egen sag. Jeg